

»Kajavosci dođu slugo svoga, jer k Tebi, Gospode, podišem dođu svoga.«

Pr. 85, 4
Iz ulaza današnje sv. Misa.

Negostoljubivi Samarjani

Poslanje Isusovo u Galileji je svršilo. Zetva, koju je On zasijao, donijela je malo ploda. Velikaši nisu htjeli o Njemu ništa znati. Njihova je nevjera izrasla u mržnju. Oni su Mu zasjedali, da Ga uhvate i ubiju. Maleni, obični ljudi su popustili od svoga prvotnog oduševljenja. Zatajili su, kad se od njih tražila vjera. Samo je bilo pitanje vremena, kad će ih velikaši zaraditi svojom mržnjom. Uviđavim ljudima je bilo jasno: Poslanje se Isusovo u Galileji slomilo. To se jasno pokazivalo.

Ali je Isus imao dragocjeni plod. Njegova je mlada Crkva bila osnovana i osigurana. S Njim je držala vjerno jedna četa ljudi. Pred njima su Apostoli. Njihova je vjera sigurna. Oni su znali i priznavali, da je On Mesija, Sin Božji. Na njih se moglo računati, ako cijeli Izrael ustraje u nevjeri. Njihova će vjera preživjeti časove sablazni, patnje i smrti. Oni Ga nisu ostavili ni onda, kad im je jasno govorio o svojim mukama i smrti. Oni su sjeme budućnosti- sile zemlje, svijetlo svijeta. Njegovo dakle djelovanje u Galileji nije bilo uzaludno.

Samo još kratko vrijeme je dano Gospodinu od Njegova Oca za Njegovo hodanje po zemlji. Vrijeme svršetka je blizu. Čeka Ga Jerusale, ubojica prokora. Dobro, neka bude! Dakle u Jerusale! Kako Otac hoće! Gospodin će otreći sa svojih nogu galilejski prah i upravit svoje korake i poglede prema Jerusalemu.

Vidimo Njegovu željeznu odluku, da ide u skorbu smrt. Slušamo Njegovu srčanost za borbu i muku iz riječi Sv. Pisma: »Kad se navršše dani, da se odijeli od nas, On čvrsto namjeri da ide u Jerusale.« Još jedamput prema odluci Očevoj, On hoće da pruži Jerusalemu prituiku da se spasi. Još jedamput hoće da dođe u sveti grad Jerusale u ljubavi, da osvoji duše svoga naroda. On to zna, da je uzaludno. Oni će se izrugivati Njegovoj istini i Njegovu ljubav nogama gaziti. Oni će podići kamenje, da Ga umore. Oni će Ga predati poganima, da onda umre izdajničkom smrću na križu. Oni će pasti oči i srca na muci izranjenog Mesije. To sve znađe Gospodin. Njegov božanski pogled gleda strašnu budućnost kao sadašnjost. Uza sve to: »kad su dani Njegove smrti bili blizu, tada polazi čvrstim korakom u Jerusale.« On polazi kao junak u svoje muke i smrt. Ne tuži se ni ne žalosti. Čvrst i uspravan ide u borbu i u smrt.

Izravni put iz Galileje prema Jerusalemu vodi preko Samarije. Taj put nije baš udoban. U Samariji stanuju fanatični neprijatelji Židova. Stoljetna se mržnja zagrizla u njihova srca i nemilosrdno provlađuje od vremena na vrijeme. Ponovno i ponovno je dolazilo do krvavih borbi, kad bi svetačane procesije Galilejaca dodirivale Samariju. Zato su Židovi sa svojim karavanama zaobilazili preko jordanke doline sve do Jerihona, a odavle Judinom pustinjom do Jerusalema.

Gospodin je baš odabrao neprijatan put preko Samarije. U jednom je putnom danu došao do Samarije i htio prenoćiti na samaritskom području. To je lakše reći, nego li učiniti. On je

bio upućen na dobru volju ljudi, jer gostione nije bilo u selu. Svi su merali odsjedati u privatnim kućama. Gospodin šalje naprijed dva Apostola Jakoba i Ivana, sinove Zebedejeve, da nađu stan. To nije bilo teško, jer je cijela Samarija znala za Isusa iz Nazareta. Ta tko nije poznavao životvorca iz Kafarnauma?

Za kratko se vrijeme vratu oba Apostola crveni od srdžbe. I pitaju Gospodina: »Hoćeš li, Gospodine, da kažemo, da oganj sije sa neba, i da ih uništi?«

Apostoli su našli zatvorena srca. Nijedan Samaritanac nije im htio pružiti gostoprimstva. Pa ni onda, kad su to molili u ime Isusov: »Ako vaš Učitelj hoće da ide u Jerusale, tada je On pravi Židov, zato mi ne čemo ništa da imamo s Njime.« »Zašto vaš Učitelj ne djeluje među nama? Nemaš li i mi obilje bolesnih. Tako su se suprotstavili Samarjani. I ostali neumoljivo kod svoga. Bili su toliko netesani, da su se oba Apostola povukla i brzo nestala. Zato su bili srditi. O ti nesnosni Samarjani! Niti zapovijedi o gostoprimstvu nije im sveta. Gnjušanje, koje su Židovi imali proti Samarjanima, otpadnicima od hrama i zakona, ulijevano je u vrtu njihove srdžbe. Zar nije u nebu vapujući grjeh odbiti od kućnog praga Mesiju, Sina

Božjega, koga su nedavno gledali u Njegovu preobraženju na Taboru? Takvi su ljudi zaslužili, da ih proguta potres zemlje. Ilija bi zazvao vatru sa neba, da proždre takvo pokoljenje. Zato su se oba Apostola bunila i pali u neizmjerni gnjev tako, da to nisu mogli ni pred Spasiteljem sakriti. I srdito su zapitali Isusa: »Hoćeš li, Gospodine, da kažemo, da oganj sije sa neba, i da ih uništi?«

Nisu očekivali odgovor, koji im je dao Gospodin: »Vi ne znate, čijega ste duha. Sin čovječji nije došao da pogubi duše, nego da ih spasi.« Zvanje je dakle Učiteljevo kao i njihov, da spasavaju i otkupljuju duše. Tko ima de Kristov duh, taj ne će ni slomljeni trstiku razdvojiti na dvoje i ne će ugasiti tinjajući stijen. Kako li su Ga malo razumjeli, što im je pred kratko vrijeme htio kazati prisposobno o sluzi, komu je milosrdni gospodar oprostio sav dug, a on je neumoljivo postupao sa svojim sudrugovima.

Gospodin nije nijedne riječi osude kazao za negostoljubive Samarjane, nego je novim putem otišao u drugo selo. On čini ono, što je i svojim Apostolima rekao, kad ih je slao na put: »Ako vas ne prime i vaše riječi ne da slušati, ostavite onu kuću i onaj grad i stresite prašinu sa svojih nogu.« (Mt. 10, 14).

Podrijetlo O. Leopolda Mandića

Pišu nam i mole nas iz sela Zakućac kod Omiša u Dalmaciji, da doneseimo ledan od podataka o tomu, otkuda su došli predci sluge Božjega o. Leopolda Mandića. Nije nam dosta reći, da je djed o. Leopolda Nikola Mandić bio iz Poljica kod Splita. Poljice kod Splita čini ih selo bivše stare Knezevine poljičke A u tri sela: ih Poljica imade porodica Mandića. To su sela: Zakućac kod Drišća, Tugare i Dolac Donji.

U mjesječnom službenom listu biskup-

skog Ordinarijata u Splitu br. 1733 od 28 rujna 1949. tvrdi se, da je djed sluge Božjega o. Leopolda Mandića Nikola Mandić bio rodom iz Zakućaca kod Omiša. Pa i sadašnji biskupi splitski su došli iz Zakućaca da vide, gdje je bili kćera djeda o. Leopolda Mandića. I predi sadašnjih mještana sela Zakućac predi rođaka o. Leopolda Mandića znanu se, da se iz Zakućca iselila obitelj o. Leopolda Mandića u Eregovci u Boki Kotorskoj, otkale i potječe sluga Božji o. Leopold.

K R I S T

Davno je to bilo, davno. Stoljeća prošla su mnoga. Krist je prolazio slavno. Po cvijeću Mu kročila noga.

Vijenac Mu savili krut. Trg Mu ranilo čelo. Na krvavi je pošao put Teški križ noseći smjelo.

Ljudi su glasno klicali: »Hosana, o Učitelju! Zanim Ga sramotno izdali. Dali u ruke mučitelju.

Plako je krvave suze Ne zbog sreće, već zbog krudi, Grijehe njihove na se uze. Na svoje, ispačene Grudi.

A Njegovo sveto Sre, Prepuno ljubavi same. Krvarilo je za naše ljude— Za tebe, moj brate, — i za me—

»CANA CONFERENCE«. Crkva se vazda prilagođuje prilikama, koje vladaju, pa si stvara udruženja, koje smatra potrebnima, da se doskroči raznim potrebama. U doba raselimanog obiteljskog života osnovano je u Sjedinjenim američkim državama udruženje, zvano »Cana conference«. Udruženje privlažila si popise zaručenih i vjerenih parova. Svrha je udruženja pomoći zaručnicima, da sklope valjanu crkvenu ženidbu. »Cana« sabire zaručnike redovito svake nedjelje. Program sastanka je sveta Misa, zajednički, svećenikova predavanja, diskusija o tekućim pitanjima, blagoslov s Presvetim, te obnova zaručničkog obećanja. Na sastanak se prima ograničeni broj učesnika, najviše 25 do 30 osoba. Vodstvo »Cane« je u rukama oženjenih

svjetovnjaka pod vodstvom svećenika. »Cana« se proširila po gradovima sjeverne Amerike i tada, ga on strogo kažnjava, ako se ne ostavlja. Njegova providnost zna i pogreške i kazne upravit dobro, pa makar samo za opomenu drugima. Napokon dolaze Izraelci do granice obećane zemlje, no ovdje ih čekaju vode neprijatelja. Svaki grad moraju osvajat od neprijatelja. To im uspjeva i ne uspjeva, već prema tomu, koliko služe Bogu.

To je sve slika puta kojim Bog vodi svoje izabranike k svetosti. I oni moraju da produ na duhovnom putu kroz pustinja suhoće, protivljenja, neugodnosti i bezutješnosti, i upravo po kušnjama urezuje im Bog sve dublje svoj zakon u dušu. Bilo u samoći ili u buci svijeta moraju da nose svoje oružje protiv neprijatelja, koga mogu celibati, ali nikad iz svoga života iskorijeniti. Mogu da rade što ih je volja, neprijatelj će im uvijek biti sa strane, što više u njima samima. Uvijek će osjetiti u sebi nehotične pokrete, koji izviru iz istočnog grijeha i vrtu čovjeka u grijeh, morat će se s tim slottiti, da češće padaju u povratak i grijeha, i treba da budu spremni, da ovakvu borbu s izmjeničnom srećom vode do konca svoj života. Zato treba da se priviknu na molitvu, poslušnost i na poniznost s obzirom na svoju vlastitu bijedu. Slušajmo, što kaže sv. Franjo Saleški: Nemoj se čuditi, ako Bog dozvoli, da u času najveće revnosti i unutarnje slobodnosti počinis pogrešku, koje namjeravaš izli. Te pogreške dokazuju tvoju namjeru, da iz sebe učinis što dobro, a kad to upoznaš, tada češ se u svoj poniznosti obratiti k Bogu za pomoć. Pogreškama je dakle začuda, da te ponize, zato su one sponosnije od dobrih djela, koja te toliko uređuju.

PUT DO KREPOSTI JE TEŽAK

Mnogi, koji teže za savršenstvom, podaju u pogrešku, što bi htjeli, da savršenstvo postignu brzo, smjesta, a budući da to nikako ne ide, padaju u malodušnost i prestaju se truditi. Služi su bolesniku, koji će se doista lako odučiti i na težu operaciju, samo ako iza toga brzo ozdravi, a ne će moći podnijeti sporo i polagano liječenje, jer nema strpljivosti. Mnogi će od nas podnijeti i velike žrtve, samo ako odmah iz toga postignu željene kreposti, a ne će se lako odlučiti na dugotrajnu borbu, bez koje se krepost ne postizava. A ipak je put k spasenju težak i dugotrajan, a ne lagan i brz, kao što je i naša narav spora na dobro, i pogreške se njene teško ispravljaju.

Svagdje u prirodi opažamo polagano i postepeno napredovanje. Iz sjemena niko ne naprije slična biljčka, koja polagano raste. U rastu se bori s različitim zaprekama. Njezina ih životna snaga polagano svladava, dok napokon biljka ne postigne puninu razvoja. Tako isto biva i u svijetu milosti. Milost je naklanjena na našu prirodu, pa je oplemenjuje, ali isti zakon polaganog napredovanja vlada i njome. Ako Bog koju dušu izuzme iz toga zakona, to dokazuje, da je On sveomoguć i nije podvrgnut nikojem zakonu.

Izlazak Izraelskog naroda iz Egipta i dugotrajni njegov put do obećane zemlje lijepa je slika čovjeka, koji teži za savršenstvom. Egipatsko ropstvo je slika rojevanja duše, koja stenje u okovima grijeha, a obećana zemlja, u kojoj teče med i mlijeko, lijepa je slika duhovnog savršenstva. Put iz Egipta u Palestinu stvarno je kratak, i Izraelci su mogli doći brzo u Palestinu, da je to bila volja Božja. Zamislimo si sada dušu, koja je na početku svoj obratene. Ona se iz svega srca odbice svoje prirodne sklonosti na zlo i svih svojih pogrešaka, koje njom vladaju. I ona bi bila jako sretna, kad bi iz svoga nesavršenog stanja neposredno i brzo prešla u posjed lijepih i privlačivih kreposti. Ali drugačija je nakana Božja. On odvodi svoj narod u samotnu pustinju, da mu tamo dađe zakon i da mu potpuno očituje svoju božansku volju. Dalje, da luta po pustinji četrdeset godina. Dopušta, da ga uzemiruju jaki neprijatelji, te on sad pobjeđuje, a sad je pobjeđen, već prema tomu, da li je odan Bogu ili nije, da li sluša Mojsija, svoj vog udu, ili ne.

Više puta zapremarje Izrael zavjerditi Jehovinu, i tada ga on strogo kažnjava, no nikad ga ne ostavlja. Njegova providnost zna i pogreške i kazne upravit dobro, pa makar samo za opomenu drugima. Napokon dolaze Izraelci do granice obećane zemlje, no ovdje ih čekaju vode neprijatelja. Svaki grad moraju osvajat od neprijatelja. To im uspjeva i ne uspjeva, već prema tomu, koliko služe Bogu.

To je sve slika puta kojim Bog vodi svoje izabranike k svetosti. I oni moraju da produ na duhovnom putu kroz pustinja suhoće, protivljenja, neugodnosti i bezutješnosti, i upravo po kušnjama urezuje im Bog sve dublje svoj zakon u dušu. Bilo u samoći ili u buci svijeta moraju da nose svoje oružje protiv neprijatelja, koga mogu celibati, ali nikad iz svoga života iskorijeniti. Mogu da rade što ih je volja, neprijatelj će im uvijek biti sa strane, što više u njima samima. Uvijek će osjetiti u sebi nehotične pokrete, koji izviru iz istočnog grijeha i vrtu čovjeka u grijeh, morat će se s tim slottiti, da češće padaju u povratak i grijeha, i treba da budu spremni, da ovakvu borbu s izmjeničnom srećom vode do konca svoj života. Zato treba da se priviknu na molitvu, poslušnost i na poniznost s obzirom na svoju vlastitu bijedu. Slušajmo, što kaže sv. Franjo Saleški: Nemoj se čuditi, ako Bog dozvoli, da u času najveće revnosti i unutarnje slobodnosti počinis pogrešku, koje namjeravaš izli. Te pogreške dokazuju tvoju namjeru, da iz sebe učinis što dobro, a kad to upoznaš, tada češ se u svoj poniznosti obratiti k Bogu za pomoć. Pogreškama je dakle začuda, da te ponize, zato su one sponosnije od dobrih djela, koja te toliko uređuju.

ZLATNI MISNI JUBILEJ

Msr Danko Lepuš, kanonik i apostolski protonotar slavi svoj zlatni jubilej na 91 rujna 1962. u Trstenu kraj Dubrovnika, gdje je župnikovo preko 45 godina. Odlieonom jubilearua najrdajniee čestitamo.

XV. Nedjelja po Duhovima

14. IX. 1882.

Današnje sv. Ewangelje opisuje Luku 11 - 16), kako je Isus uskrsnuo...

2. Mladicu, zapovjedem ti, ustani! To je ona stvarateljica riječ Božja, koja je u početku ječala kroz svemir...

3. Ustao je među samim velikim prorok i Bog je pohodio narod svoj...

Mladu volvodu Egbert, ljubimac i najbliži voljakovca cara Karla Velikoga...

Njihov je zajednički život bio lagod bračne vjernosti i ljubavi, kućnoga mira i spoznajmjeranja...

Majka Božja Volavska

(Svršetak)

Crkva M. B. Volavske građena je u gotičkom stilu. Ali su prigodom dograđivanja i popravljivanja mijesani i drugi stilovi...

Oltaru u crkvi i kapeli ima 5, naime glavni Majke Božje Volavske Sv. Stepana Sv. Triju Kraljica...

Kjom, koja ju je pohodila. Mnogi su je odlični prosci molili za ruku, ali je ona sve odbila...

U isto vrijeme pr-vela dvije godine u strogo pokori. Tada je pala u tešku bolest...

Majka Božja Volavska

u baroknom stilu. Među njima se ističe glavni oltar, koji je obnovljen; ali potpuno odgovara onomu, što ga je dao napraviti...

Čudotvorna slika M. B. Volavske, kako je rođena, ne prikazuje ni Uznesenje Marijino ni M. B. Srdnjicu, nego Veliku Gospu...

POSLANICA PIJA XII. NARODIMA Rusije

(Svršetak)

NEPOBJEDIVA ZAŠTITA MAJKE BOŽJE

Znamo, da mnogi od vas čuvaju kršćansku vjeru u intinimom sveštstvu vlastite savjesti, da žarko žele, da mogu ispovjedati kršćanske istine...

Mi znamo, da ne možete biti uzaludna nada u spasenje tamo, gdje se vaše iskrenom i žarkom molitvom obraćaju Presvetoj Majci Božjoj...

TOPLI POZIV ZA MIR

Zajedno a vama uzdižemo Njegov svoje podojne molitve, da bi kršćanska istina, utrak i potpora ljudskog društva, očajala i da bi se ukriplela među narodima Rusije...

POSVETA NARODA Rusije PREČISTOM MARIJINU SRCU

Mj međutim, da bi Naše i vaše molitve bile lakše uslišane i da vam damo posebnost, kao što smo prije nekoliko godina posvetili čitav svijet Bezgrešnom Srcu Djevice...

Pobožnim zazivom molimo jašu Prebliju Majku, da bude u pomoći svakome od vas u svim teškoćama, sačinjavajući i da isprsi od svoje Božanske Sine za vaše pametnu svijetlost, koja dolazi z Neba...

TAJFUN NA FILIPINIMA. Sredinom srpnja o. g. prozručilo je strahoviti tajfun ogromne štete na ljudskim životima i na zgradama u šest pokrajina Filipinskih otoka...

Naše katoličko svećenstvo i škole

Da je naš hrvatski narod pisan, pače da se ubrajaju u kolo kulturnih naroda s najbogatijom tradicijom...

je kod drugih naroda u Evropi i kod nas, bile su biskupске, samostanske i župске škole u kojima su učitelji bili svećenici i redovnici...

osnovalo je o svom trošku žensku učiteljsku školu, a nadbiskup J. Stadler u Saksjevju. U srednjem vijeku je bilo mnogo sveučilišta, koja je bila osnovala Crkva ili barm...

